

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: **P. V. N.**, zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Praha 1, Opletalova 25, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 19. 4. 2017, č. j. 30 A 116/2016 – 64, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se přiznává** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

- [1] Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 19. 4. 2017, č. j. 30 A 116/2016 – 64, zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 6. 2016, č. j. MV-73262-6/SO-2016, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 22. 3. 2016, č. j. OAM-29231-21/DP-2015. Uvedeným rozhodnutím byla zamítnuta žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání podle § 44a odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a to ve spojení s § 35 odst. 3 téhož zákona a s § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce neplní účel povoleného dlouhodobého pobytu (výrok I.), a dále ve spojení s § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) téhož zákona, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území (výrok II.)
- [2] Rozsudek krajského soudu napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížností a současně s ní požádal o přiznání odkladného účinku ve smyslu ustanovení § 107 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel v návrhu uvedl, že má na území České republiky vytvořeno významné zázemí, a proto by byl jeho nucený návrat bezpochyby zásadní újmou; zároveň zdůraznil, že dle jeho názoru přiznáním odkladného účinku nemůže žádným jiným osobám vzniknout jakákoliv újma a nebude to ani v rozporu s veřejným zájmem. Na podkladě závěrů vyslovených v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011 – 100, a ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005 – 76, je stěžovatel přesvědčen, že je nutno umožnit mu legální pobyt na území České republiky minimálně po dobu probíhajícího kasačního řízení. Stěžovatel má za to, že jsou u něj splněny předpoklady pro přiznání odkladného účinku, neboť žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu měl zajištěn

oprávněný pobyt na území České republiky (§ 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců). Současně uvádí, že nabytím právní moci napadeného rozhodnutí ztrácí své oprávnění pobývat na území České republiky, jehož důsledkem pak téměř nevyhnutelně bude zahájení správního řízení o vyhoštění a s tím související bezprostřední hrozba nuceného opuštění území České republiky. Pokud jde o osobní poměry, stěžovatel zdůrazňuje, že na území České republiky vykonává samostatnou výdělečnou činnost a pobývá zde již od roku 2007. V neposlední řadě poukazuje rovněž na právo na spravedlivý proces, k němuž přináleží i možnost, aby se osobně účastnil soudního řízení, respektive měl možnost být v přímém kontaktu se svým právním zástupcem.

- [3] Ve vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti žalovaný uvádí, že přiznání odkladného účinku nepodporuje, neboť nesdílí názor stěžovatele, že by výkon nebo jiné právní následky jeho rozhodnutí znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a že by takový postup nebyl ani v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Žalovaný se nejprve zabýval otázkou, zda stěžovatelem tvrzená újma (nutnost opuštění České republiky a s tím spojené důsledky v rodinném životě a nemožnost vyčkání skončení řízení o kasační stížnosti) nastane, pokud účinky napadeného rozhodnutí nebudou odloženy. K tomu uvedl, že rozhodnutí o zamítnutí žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu takový následek nezpůsobí. Povinnost opustit území České republiky může být spojena až s rozhodnutím o správním vyhoštění, při němž je však nutné posoudit přiměřenost dopadů takového opatření. Žalovaný na podporu svého závěru odkazuje na usnesení Ústavního soudu ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 23/11, a shrnuje, že i v případě nepřiznání odkladného účinku tvrzená újma bez dalšího nenastane, a tudíž není splněna základní podmínka pro přiznání odkladného účinku. Argumentuje-li stěžovatel ochranou svých procesních práv, žalovaný namítá, že při projednávání kasační stížnosti nebývá nařizováno ústní jednání ani doplňováno dokazování. Vzhledem k okolnostem daného případu má žalovaný za to, že není důvod se domnívat, že řízení před Nejvyšším správním soudem proběhne jinak. Dle názoru žalovaného je tedy evidentní, že se procesní aktivita stěžovatele zcela vyčerpá podáním kasační stížnosti a poté již svá procesní práva nebude nijak realizovat. Zároveň dodává, že i samo podání kasační stížnosti se zřejmě odehraje bez jakékoliv účasti stěžovatele; jelikož je sepsání kasační stížnosti poměrně komplikované a vyžaduje určitou právní odbornost, je jen těžko představitelné, že bude mít stěžovatel jakýkoliv reálný vliv na její podobu.
- [4] Podle § 107 odst. 1 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. se přitom užije přiměřeně. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.
- [5] Nejvyšší správní soud předesílá, že důvody možného vzniku nepoměrně větší újmy stěžovatele oproti jiným osobám jsou vždy subjektivní, závislé zásadně na osobě a situaci stěžovatele. Z toho plyne, že stěžovatel nese také břemeno tvrzení; očekává se tak

pokračování

od něj uvedení konkrétních a relevantních tvrzení a podrobné rozvedení, v čem konkrétně tuto možnou újmu spatřuje a jakou intenzitu případná újma má (k tomu srov. například usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 27/2012 – 32, či ze dne 23. 1. 2014, č. j. 6 Ads 99/2013 – 11; citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

- [6] V posuzovaném případě stěžovatel svou povinnost tvrzení zcela nepochybně splnil. Lze navíc konstatovat, že skutečnosti stěžovatelem uváděné by pro něj mohly představovat nepoměrně větší újmu, než jaká by přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti mohla vzniknout jiným osobám. V návaznosti na zánik povolení k dlouhodobému pobytu a s tím spojené nucené vycestování stěžovatele z území České republiky by především došlo k přerušení (popřípadě až zániku) jeho podnikatelské činnosti, což by mohlo mít značný a nevratný dopad do stěžovatelova soukromého života.
- [7] Ačkoliv si je zdejší soud vědom toho, že přímým důsledkem vydání přezkoumávaného správního rozhodnutí není povinnost stěžovatele opustit území České republiky, jak by tomu bylo například v případě rozhodnutí o správním vyhoštění, po stěžovateli nelze požadovat, aby případné citelné újme předcházel tím, že bude vědomě porušovat zákon nelegálním pobytem na území České republiky a vystavovat se tak riziku udělení správního vyhoštění, s čímž by pak byl navíc spojen i zákaz pobytu v České republice na určitou dobu (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011 – 100, či ze dne 1. 9. 2016, č. j. 3 Azs 170/2016 – 25).
- [8] Nejvyšší správní soud přitom neshledal, že by (v kontextu důvodů, pro které nebylo vyhověno žádosti stěžovatele o prodloužení pobytového statusu) přebývání stěžovatele na území České republiky po dobu probíhajícího řízení o kasační stížnosti a jeho pokračování v (případně) podnikatelské činnosti mohlo být v rozporu s důležitým veřejným zájmem.
- [9] Nejvyšší správní soud na závěr dodává, že z rozhodnutí o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nelze v žádném případě dovozovat jakékoli závěry ohledně toho, jak bude o kasační stížnosti rozhodnuto meritorně. V této souvislosti lze poukázat na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005 – 76, publikovaného pod č. 1072/2007 Sb. NSS, v němž zdejší soud vyložil, že „rozhodnutí o přiznání odkladného účinku žalobě a o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti jsou svou podstatou rozhodnutími předběžné povahy a nelze v nich předjímat rozhodnutí o věci samé“. Mimoto je třeba upozornit na § 73 odst. 5 s. ř. s., podle něhož „*usnesení o přiznání odkladného účinku může soud i bez návrhu usnesením zrušit, ukáže-li se v průběhu řízení, že pro přiznání odkladného účinku nebyly důvody, nebo že tyto důvody v mezidobí odpadly*“.
- [10] Vzhledem k výše uvedeným důvodům Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 107 s. ř. s., ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. tak, že kasační stížnosti stěžovatele proti rozsudku krajského soudu přiznal odkladný účinek. Zároveň připomíná, že podle § 73 odst. 3 s. ř. s. „*se přiznáním odkladného účinku pozastavují do skončení řízení před soudem účinky napadeného rozhodnutí*“. Do skončení řízení před Nejvyšším správním soudem se tak pozastavují nejen veškeré účinky napadeného rozsudku krajského soudu, ale vzhledem k

tomu, že krajský soud žalobě stěžovatele proti rozhodnutí žalovaného usnesením ze dne 31. 8. 2016, č. j. 30 A 116/2016 – 31, odkladný účinek přiznal, fakticky se tak do meritorního rozhodnutí o samotné kasační stížnosti obnovuje i odkladný účinek žaloby proti rozhodnutí žalovaného, kterým byla stěžovateli zamítnuta jeho žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. července 2017

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu